

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. IV. Inferuntur quædam circa visionem beatificam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

aqua & oleum elevantur ad producendam gratiam, in sententia asserente gratiam physicè à Sacramentis produci; esto enim entitative sint inæqualia oleum, & aqua, ut tamen substant elevationi, sunt æqualia, in ordine ad producendum gratiam.

VI.
Lumen gloria non magis petit intellectum Angelicum, quam humanum.

Sic ergo lumen gloriæ, licet requirat intellectum ut visionem producat, ob varias formalitates in visione, vitalitatem scilicet, &c. quæ requirunt intellectum, non tamen magis hunc intellectum requirunt quàm illum, humanum, quàm Angelicum, sed eadem qualitas visionis, ut in fine sect. primæ dixi, indiscriminatim ab anima & Angelo produci, & in iis recipi potest. Utrumque ergo intellectum elevat, non tanquam hunc, aut illum intellectum, sed solum ut intellectum: quod inde colligimus, quia neutra visio procedit secundum naturalem modum operandi intellectum, cognoscendo scilicet Deum instar rerum creaturarum, sed clarè cum videndo sicuti est; in quo, ut dixi, differt elevatio ad visionem, ab elevatione ad alios actus supernaturales in via: adhuc enim in his servat intellectus modum operandi naturalem, cum similes actus naturales possit circa eadem objecta elicere, sicque perficitur intellectus juxta naturalem operandi modum, quod contra contingit in visione.

SECTIO QUARTA.

Inferuntur quedam circa visionem beatificam.

I.
Visio beatifica esse potest specie distincta.

HIc ulterius infero cum P. Erice I. p. d. 49. c. 3. num. 3. P. Granada, tract. 5. d. 8. n. 4. & aliis, visiones beatas posse esse specie physicè diversas, etiam ubi objectum primum est planè idem: si enim dari possit visio qua una Persona clarè videatur sine aliâ, aut Essentia sine Attributis, &c. non videtur dubiù quin visiones illæ futuræ sint specie distinctæ.

II.
Ostenditur diversitas specifica visionum.

Ratio Conclusionis est, quia possunt esse representationes specie diversæ, ergo. Probatum antecedens: cognitio omnis, cum dicat essentialem ordinem ad suum objectum, tantam necessariò habet varietatem in representando, quantum objectum in

essendo: sed visio, quæ clarè representaret Deum, & in eo sex homines, haberet objectum valde diversum à visione quæ representaret Deum & in eo sex Angelos, vel leones: ergo esset ordo transcendentalis specie distinctus ab alterâ visione, & consequenter visio specie distincta. Confir: Visio quæ unam creaturam in Deo representaret numero distinctam à creatura quam representat alia, esset numero ab illâ distincta; ergo quæ specie distinctam representat, distingueretur specie. Dices: Sola varietas est in objecto secundario & materiali, non formali & primario, quod utrobique est Deus. Resp. Varietatem in objectis secundariis sufficere ad diversificandam visionem, cum non minùs verè ea representet, quàm primum, sitque verus ordo transcendentalis ad illa: & per hæc solvitur præcipuum fundamentum oppositæ sententiæ.

Contrarium tamen tenet Suarez hic, lib. 2. c. 19. Molina, Salas Tom. 1. tract. 2. d. 3. f. 9. & communior sententia Theologorum. Arguunt præter dicta; quia gratia & charitas ejusdem speciei est in omnibus Beatis, ergo & visiones, quæ gratiam tanquam radicem sequuntur. Sed contra: visiones enim peculiariter respiciunt sua objecta, ad quæ dicunt ordinem transcendentali, quod in gratia non contingit.

Arguunt ulterius ex auctoritate S. Thomæ, qui hic, q. 12. a. 6. id videtur asserere. Sed, ut benè notat P. Erice citatus n. 34. solum loquitur S. Thomas de visione Theologicè sumptâ, & de primariâ illius specificatione, seu præcisè in ordine ad Deum, quo sensu dicitur, omnium Beatorum unum esse primum essentiali; sub hac namque consideratione omnes visiones sunt æquales; nulla enim representat Deum mediatè tantum, seu per similitudinem prius visam, & hoc solum excludere velle videtur S. Thomas loco citato, non tamen excludit differentiam ortam in visionibus ex objectis secundariis. Conveniunt ergo visiones omnes hoc sensu, & Theologicè, seu in ratione beatitudinis, differunt tamen physicè: sicut omnes species logicè sunt æquales, cum una tam sit species, quàm alia, physicè tamen una longè superat aliam, homo v. g. aut Angelus, leonem.

III.
Negari autem qui visiones beatas specie distinctas.

IV.
Visiones innes beatificæ Theologicè sumptæ, specie non differunt.

Physicè vero sumptæ distinguuntur specie.

DISPVT. DECIMA-SEPTIMA.

De Relatione transcendentali Dei ad creaturas.

I.
Hac quaestio ad objectum visionis cognoscendum, est necessaria.

AD disputationem de objecto visionis beatificæ, rectèque intelligendum quo pacto creaturæ in Deo videantur, quæ hodie celeberrima est in scholis quaestio, necessariò præmittendum, utrum Deus transcendentaliter referatur ad creaturas: ut enim, si detur hæc relatio, seu essentialis Dei cum creaturis possibilibus cõnexio, intellectu facillimum est, quâ ratione creaturæ in Deo videantur; ita si nulla hujusmodi relatio & connexio Deum inter & creaturas intercedat, ægrè ostenditur quo modo ex vi visionis Dei videantur creaturæ, ut Disp. sequente ostendemus.

II.
Quid nomine relationis transcendentalis intelligatur.

Per relationem ergo transcendentali intelligimus essentiali rei unius cum aliâ connexionem, ita ut hac implicante, illa similiter implicaret. Querimus itaque, an Deus ratione Omnipotentia, Scientia, & aliorum Attributorum, ita cum creaturis possibilibus connectatur, ut his implicantibus, Omnipotentia, vel Scientia, & consequenter Deus implicaret.

Dux hæc in re oppositæ sunt inter se sententiæ, maximeque, inter recentiores præsertim, controversæ, aliis Relationem hanc transcendentali asserentibus, aliis negantibus; qui proinde dicunt, esto creaturæ omnes implicarent, nihilo tamen secius Omnipotentiam, aliâque Dei Attributa illæsa permanentia & integra, utpote quæ hi auctores non absoluta ponunt, sed conditionata, & per possibilitatem tantum creaturarum, positionemque alicujus extrinseci transcuntia in absoluta.

Mihi in hac controversia, verior semper visa est pars affirmativa, dari scilicet Relationem Dei ad creaturas, nec salvâ Omnipotentia, aliisque nonnullis Attributis, negari posse. Hanc Conclusionem, relatis in utramque partem sententiis, rationibusque discussis, latè probavi Disp. sexta Physicorum, ubi dicta videri poterunt; hic enim ea de novo repetere, supervacaneum foret.

III.
Dux opposita de relatione transcendentali sententiæ.

IV.
Deus transcendentaliter referatur ad creaturas.